

31. DAN CAMINA
Botafumeiro [botafuméjro]

NAMESTO EPILOGA...

Muxía [mušíja] se kopa v soncu. Čeznjo kakor regratova semena v vetru jadrajo beli galebi in nebo je zato nekoliko bližje kot sicer. Pod njim še silnejša modrina, peni se in se v prijetnem ritmu zaganja ob skale, nekoč trde in robate, ki jih je voda z modro potrpežljivostjo izklesala v mehke, skorajda okrogle silhuete. Stojim na eni od njih in gledam morje, kako se zaganja v obalo. Čeprav ni poti, išče, hodi, rase naprej, pa četudi samo za milimeter. Kot da gledam svoj portret... Ti valovi, ki se kot mlada jagnjeta zaganjajo v pretrde skale, se lomijo na njih, morda zajokajo, se v strahu vrnejo nazaj in spet poskušajo, trmasti in svojejglavi, brez modrosti, divje strastni in mirni obenem.

Čez valove mi pogled zdrsne na obzorje. Našega camina je konec. Šli smo še naprej od Santiaga, do obale, do Finisterre (finistére) in do Muxíe [mušije), do konca sveta, do oceana, obzorja pa še ni konec. Četudi ni poti, četudi se moram obrniti nazaj, še zdaleč ne mislim, da sem prišel do konca. Moja pot je še dolga, še daleč je do tistega pravega Santiaga. Res je, kot pravijo, da se pravi camino začne šele tedaj, ko prideš do konca. Toda korak sem naredil, nekaj sem pustil za seboj, in zdi se mi, da vem, kam mora iti naslednji.

Obzorje me vznemirja. Zato se bom kot val vrnil nazaj, kjer sem doma, po mirnost in gotovost, potem pa grem spet na camino, se spet zaženem v trde skale in krenem na pot, najdaljšo pot v življenju. Proti sebi. Pot bo sama naredila, kar hoče in kar mora. Jaz moram samo hoditi.

Na koncu poti je tako kot na začetku, še ena neznanost.

Življenje.